

NE REZALET

“Daha ne kadar var? Yoruldum,” diye söylendi Pía. Derin bir nefes verdi, ayaklarını sürümeye başladı.

“Şşşt! Şikâyet etme,” diyerek susturdu onu ablası Simona.

Güneşin en çok ısıttığı sokakta bir saatten fazladır yürüyorlardı. Babaları birkaç adım önden gidiyordu. Karşı kaldırımın gölge olduğunu fark ettiğinde artık çok geçti, Bellavista’dan tam gaz aşağı inen araçlar karşıya geçmelerine izin vermiyordu. Dert etmedi, zaten az bir yol kalmıştı, adrese göre aradıkları tek sayılı kapı numarası da bu tarafta, güneş vuran kaldırımdaydı.

“Baba! Yoruldum!” diye bağırdı Pía. Isınmış kaldırım taşına oturup ayaklarını uzattı. Babası onu duymamış gibi yürümeyi sürdürdü.

“Baba!” dedi bu defa sesini yükselterek. Babaları döndü, tek kelime etmeden onu koltukaltından yakalayıp kucağına aldı ve yürümeye devam etti. Pía bir kuklanın sahneye çıkmak üzere kafasını uzatması gibi babasının sırtından aşağı sarkıttı başını ve zafer dolu bir gülümsemeye boynuna sarıldı. Simona o kadar da küçük olmayan kardeşinin babalarını ne denli yorduğunu anlaması için kaşlarını kaldırarak uyarıcı bir bakış attı. Yine de gücenmişlik hissinden kurtulamadı.

Simona da yorulmuştı ama babasının kucağına alamayacağı kadar büyümüştü artık.

Yıl 1996. Kızlardan biri dokuz, diğeri altı yaşında. Babaları ise yirmi dokuz yaşında ve işsiz.

Simona ona yetişmek için daha büyük adımlar atmalıydı. Babasının adımları hem daha büyük hem daha hızlıydı. Dişlerini sıkarak son derece ciddi bir ifadeyle yürüyordu – en azından Simona'nın hizasından yüzü öyle görünüyordu. Gergin, diye düşündü Simona. Onu böyle görünce eskisi gibi üzülüyor, aksine göğsü kabarıyordu. Çünkü babası artık olanları önemsiyor demektir, bu olanlar ve olacaklarsa Simona'nın fikriydi. Elini elbisesinin cebine soktu ve ikramiye vurmuş bir piyango bileti gibi gördüğü ilanla haritayı avucunun içine aldı.

Gurur duymasının bir başka nedeni de babasının hissettiklerini anlayabiliyor oluşuydu, küçük kardeşi gibi sorun yaratmıyordu. Geceleri kulağını duvara yaslayıp annesiyle babasının kavgalarını dinleyen kendisiydi ne de olsa. Gece duyduğu ama anlamını bilmediği sözcükleri bulmak için sabahları kalkar kalkmaz sözlüğü eline alırdı, kimi zaman da bildiği ama babasına yakıştıramadığı sözcüklerin anlamından emin olmak için bakardı: *ezik, ödle, egoist*.

Bunlar Simona'nın canını sıkarsa da yetişkinlerin tartışmalarındaki ciddiyetin bir parçası olmaya bayılıyordu. Abla olmanın getirdiği sorumluluklardan biriydi bu.

Yaz tatilinin başından beri her sabah uzun ve yorucu yürüyüşler yapıyorlardı. Centro'da, Providencia'da, Las Condes'te. Çoğunlukla güzel, temiz ve modern yerlerde. Yaşadıkları yerden uzakta. Babaları uzun süredir işsizdi, okullar

tatil olduğundan kızları evde kalınca özgeçmişini dağıtma-ya ya da iş görüşmelerine mecburen onlarla birlikte gitmeye başlamıştı. Anne kızların yalnız kalamayacağını söylemişti. *Bırakıp gitmek* ifadesini kullanmıştı: “Onları evde bırakıp gidemezsin.”

Adam başta can sıkıcı bulmuştu bunu. Eşi kendisinden intikam alıyordu, çocuklara bakacak vakti olan yaşlı komşulardan birini ayarlamak için pekâlâ daha çok çaba sarf edebilirdi. Fakat sonra onları yanında götürmenin pek de kötü bir fikir olmadığını düşündü. Hatta faydası bile olabilirdi. İki küçük kız çocuğuyla iş görüşmesine gidince belki kendisine merhamet gösterip onu işe alırlardı.

“Kötü şeyler düşüneceksiniz, unutmayın,” derdi kızlarını bir işyerine girmeden önce.

Bu uyarıyı ilk kez yaptığında, “Annemle sen ölmüşsünüz gibi mi,” diye sormuştu kafası karışan Pía. Gözleri dolmuş, çakmak çakmak bakmıştı.

“Yok. O kadar kötü olmasın,” dedi babası. “Demek istediğim, güle oynaya içeri girmeyin, beni beklerken şakalaşıp kıkırdamayın. Üzgün görünmenizi istiyorum – yalancıkdan, televizyondaki oyuncular gibi... Sonra patates kızartması yemeye gideriz, üçümüz hep beraber gülüp eğleniriz.”

Pía gülümsedi, patates kızartması fikri hoşuna gitmiş, onu rahatlatmıştı. Fakat ablası Simona'nın tek sözüyle yeniden gözleri doldu: “Ben üzgün görünmek için ne düşünüyorum biliyor musun? Annemle babamın ayrılacağını.”

Simona gözlerini meydan okurcasına güneşe dikti. Bunu yapmaması için defalarca uyarılmıştı ama şimdi tüm güneş ışınlarının gözüne girmesine izin verecek kadar özgüvenli hissediyordu. Çünkü bu sabah diğerlerinden farklıydı. Bu

sabah nihayet başarılı olacaklar, bugüne kadarki çabalarının da yenilgilerinin de karşılığını alacaklardı. Onun eseriydi bu. Sonunda bir faydası dokunacaktı.

Aslında uzun zamandır yardım etmeye çalışıyordu. Akşamüstleri mutfak masasında babasının yanına oturuyor, yığınla gazeteden kendi payına düşenler içinde gördüğü her türlü iş ilanını inceliyordu. İlanları fosforlu kalemle işaretliyor, özenle kesip beyaz bir kâğıda yapııştırıyor, sonra da üzerinde *Babam İçin İş İlanları* yazan ağzına kadar dolu dosyanın içine yerleştiriyordu. Günün sonunda konunun ciddiyetine yaraşır bir ağırbaşlılıkla dosyayı babasına teslim ediyordu.

Gösterdiği bu hassasiyet ve heves aslında babasının iş bulması için değildi. Ne de annesiyle kavgalarının ve maddi sıkıntılarının sonlanması içindi. Tek isteği babasının eski haline geri dönmesiydi.

İşten atıldığını anladığı ilk an mutlu hissetmekten alıkoynamamıştı kendini. Kimseye bir şey söylememişti ama çok memnun olmuştu. Sonunda tüm gün babasıyla vakit geçirebilecekti! Her gün! Üstelik yaz tatilindelerdi, rüya gibi bir şeydi bu. Hiçbir şey beraber oynadıkları oyunlara engel olamayacaktı, ne babasının akşamları yorgun düşmesine neden olan işi ne de annesi.

Aslında annesi en büyük engel gibi görünüyordu. Simona'nın babasıyla zaman geçirmesine izin vermiyor, hayatının her alanına müdahale ediyordu. Hem onun hem de kardeşinin hayatına. Yemeklerini hazırlıyor, onları okula, yaş günlerine, alışveriş yapmaya götürüyordu. Babası işten döndüğünde annesi her şeye karışmaya devam ediyordu: Ödevlerini ve çantalarını kontrol ediyor, banyodan sonra saçlarını kurutuyor, dişlerini iyi fırçalasınlar diye başların-

da duruyor, onları yatırıp ışığı kapıyordu. Tam babası evin kapısını kilitlemek üzere yerinden kalktığı anda kızlara “iyi geceler” dedirtiyordu. Hele pazar günleri! Babasıyla vakit geçirmenin tadını çıkaracakken annesi engel oluyordu: “Alejandro, kızı rahat bırak,” diyor, tam gıdıklama savaşına girişmek üzereyken babasını durduruyordu. “Kız çocuğu o!” Öğle yemeklerinde de aynı şey olurdu. Babası tam “ilk bitiren ötekine yardım eder” oyununu başlatacak oluyordu ki annesi, “Bırak da rahat rahat yesinler,” diyordu. Simona rahat rahat yemeğini yemek istemiyordu, annesinin onu savunmasını da istemiyordu. Babasının şaka yaptığını biliyordu, halinden memnundu. Annesi bunu anlamıyor, arkadaşlarıyla konuşurken, “Sanki evde bir çocuk daha var” ya da “Beni kötü kadın gibi gösteriyor” tarzı sözlerle babasını şikâyet ediyordu.

Fakat babasının işsiz kalmasıyla her şey daha da kötüleşmişti. Simona artık aralarında daha büyük bir duvar olduğunu hissediyordu.

İlk gün babasıyla yatakta oynama hevesiyle erkenden kalktı. Koştı, kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi. Birkaç kez hafifçe tıkatmasına rağmen öğlene dek açılmadı kapı. Babası nihayet odadan çıktığında fena halde mutsuz görünüyordu, eşinin yiyecek bir şey bırakmamış olmasına söylenip durdu. Hazırladığı yapış yapış bir makarna ve sosislerle karınlarını doyurduktan sonra Simona ile kardeşini karşısına aldı. Bundan böyle yataklarını toplamaları ve ev işlerini aralarında paylaşmaları gerektiğini söyledi. Ardından tekrar odasına kapandı. Ne oyun ne gıdıklama vardı.

Babası odadan her defasında daha da asık suratlı ve sağlıksız bir halde, sadece tuvalete gitmek için çıkar olmuştu. Artık kızlarının yaptığı her şey onu sinirlendiriyordu. Daha

önce hiç rahatsız olmadığı şeylerden, hatta en sevdiği film olan *Küçük Denizkızı*'nın şarkılarını söylemesinden bile rahatsız oluyordu. Önceden *Küçük Denizkızı*'nı hep birlikte söylerler, replikleri ezberden tekrarlarlardı. En sevdikleri ve en güzel söyledikleri şarkı "Dertlerine Son"du.

"İşte anlaşma!" derdi babası, Cadı Ursula'nın kötücül sesini taklit ederek. "Seni üç gün insan şekline sokacak bir iksir hazırlayacağım. Unutma, üç gün! Şimdi dinle, bu çok önemli. Üçüncü gün güneş batmadan önce sevgili prensini kendine âşık etmelisin, yani seni öpmesi gerek. Öyle sıradan bir öpücük değil, gerçek aşkın öpücüğü!" Bu son cümle hem babasının hem Simona'nın çok hoşuna giderdi.

"İnsan olursam bir daha asla ailemi göremem," diyerek Ariel gibi masum ve kararsızca yanıt verirdi Simona.

"Ah, bu doğru... ama... sevdiğine kavuşacaksın. Zaten hayatın kendisi zor bir seçim değil mi?"

Simona babasının onu sevdiğinden emindi ama bir sebepten babası kendini yalnız hissediyordu ve Simona'nın ona duyduğu sevgi asla fayda etmiyordu. Aksine kızının sevgisi garip ve açıklanamaz biçimde onu zayıflatıyor, daha da yalnız hissetmesine sebep oluyor gibiydi. Bu yalnızlığın, annesinin kavga sırasında söylediği, Simona'nın sonra sözlükte aradığı bir sözcükle ilgili olduğunu düşünüyordu: *rezalet*.

Birkaç gün önce gördüğü oyuncu seçmeleri ilanı tüm bunların arasında Tanrı'nın bir lütfu gibiydi. Nasıl farkına varmamıştı? Bu kadar gözünün önündeyken nasıl da daha önce aklına gelmemişti? Babasının ne kadar üzüleceğini düşünmeden öğretmen, fırıncı, hizmetçi, bekçi, tezgâhtar, şoför ve yine bekçi ilanlarına bakıp durmuştu.

Simona yürürken ilanı cebinden çıkarıp bir kez daha okudu:

OYUNCU SEÇMELERİ. Reklam ajansı olarak prestijli, uluslararası bir marka için her yaştan kadın ve erkek adaylar arıyoruz. İlgilenenlerin pazartesi ile çarşamba günleri arasında Bellavista 0550 adresine...

Simona televizyona bayılırdı, bilhassa reklamları özel bir ilgiyle izlerdi, çünkü kardeşi bunları asla anlamaz ve ondan hepsini açıklamasını isterdi.

Babasının oyuncu seçmelerinde başarılı olması için çok sebep vardı ama Simona en çok iki şeye güveniyordu. İlki ve en bariz olanı, reklamlarda çıkan insanlar babası kadar güzel değildi. Az bile söylüyordu, babası o kadar yakışıklıydı ki! Tıpkı yeryüzünün en yakışıklı erkeği Luis Miguel gibi. Simona herkese söylerdi: “Benim babam Luis Miguel’in iki katı yakışıklı.” Babası da Simona’nın böyle dediğini bilirdi ve bu hoşuna giderdi; kızına Luis Miguel’in havalı hareketleri ve dans figürleri eşliğinde “Será que no me amas”ı söylerdi hep. Yan dönüp elini saçlarına götürür, dizini yukarı kaldırarak kendi etrafında dönerdi. Küçük adımlarla kalçasını sallayarak dans ederken Simona da ağzını oynatarak gerideki vokalistlerin “...plaja ...yağmura ...aşka” demesini taklit ederdi.

İkinci sebep babasının üstün oyunculuk yeteneğiydi. En azından annesi öyle söylüyordu: “Alejandro harcanmış gitti. Oyuncu filan olsaydı keşke, kişiliğiyle daha uyumlu bir iş olurdu.” Simona bu sözün ardındaki alayı sezebiliyordu. Babasının yetenekleri heba olmuş gibi ciddi ve üzüntüyle değil, komik bir şeyden bahseder gibi gülerек söylemişti

çünkü. Hem annesinin oyunculuk hakkında ne düşündüğünü de biliyordu. Hiç de iyi şeyler değildi. Dışadönük olmak, ilgi çekmek, *gözü dışarıda* olmak. Annesinden duyduğu bu kadar sözden sonra Simona dışadönük olmanın bir kusur olduğuna karar vermişti. Kuralları çiğneyen ilk ebeveynin işlediği günah gibi, doğuştan gelen ve telafisi olmayan bir hataydı bu. İlgi çeken küçük bir kız olmak kendisini daha küçük ve önemsiz hissetmesine neden oluyordu. O da bu yüzden kardeşi gibi daha sessiz ve gizemli bir izlenim bırakmaya çalışıyordu. Pía ilgisiz görünüyor, yılışıkça sevgi peşinde koşmadan, mütevazı bir tavırla onu sevmelerine izin veriyordu. Pía'nın kişiliği çok daha makuldü. Fakat Simona'nın onun gibi olması imkânsızdı, doğasına aykırı düşünüyordu. Bu özelliğiyle yaşamak ona ağır gelse de şimdi babasının yanında yürürken böyle olmak hoşuna gidiyor, onu mutlu ediyordu. Çünkü ilgi çekici olması aslında babasıyla ortak özelliği idi, onları yakınlaştırıyor ve aralarına giren engelleri ortadan kaldırıyor.

“Geldik,” dedi Simona karşılarında duran kocaman binanın önünde reverans yaparak.

“Sonunda!” dedi hâlâ kucaktan inmeyen Pía. Babası derin bir nefes vererek Pía'yı yere bıraktı ve Simona'dan haritayı istedi. Önce korkuyla kâğıda, sonra şüpheyle karşısında duran binaya baktı. Üç katlı, kocaman bir yapıydı, eski yerlere özgü karanlık ve soğuk bir atmosferi vardı ama modern, göz alıcı bir yeşile boyanmıştı. Hiç güven uyandırmayan bir görünümdü.

Simona babasının gözlerindeki kararsızlığı fark etti. Onu OYUNCU SEÇMELERİ'ne katılmaya ikna etmesi hayli zor olmuştu. Şimdi bu kadar yaklaşmışken geri dönmesine izin veremezdi. Babasının elini tutup eve doğru sürükledi.

“Hadi, içeri girelim. Bekliyorlar. Bizi bekliyorlar.”

“Burası olduğundan emin misin? Tabelası bile yok. Yapımcı şirketin ismi neydi?”

“Yok yere rahatsız edilmek istemiyorlar,” dedi Simona hemen. “İnsanlar burada oyuncu seçmeleri olduğunu bilse kaç kişi birden gelir, düşünsene!” Babasının elinden çekeerek, “İçeri girelim,” dedi tekrar, neredeyse yalvarırcasına.

“Evet, girelim baba, burası çok sıcak,” dedi Pía daha sönük bir sesle, çözüm önerisi sunarcasına.

“Peki,” dedi babası, “buraya kadar geldik, ne kaybederiz.” Zili çaldılar. Karşı taraftan “kim o” veya “kime baktınız” gibi bir ses duyulmadan kapı açılıverdi.

Saatlerdir güneşin altında olduklarından evin karanlığı adamın gözlerinin kararmasına ve bir an için dengesini yitirmesine neden oldu. Kendine geldiğinde binanın içinin de şüphe uyandırır bir hali olduğunu fark etti. Belli ki evin yapısı değiştirilmişti. Salon olarak tasarlanan kısım duvarla bölünerek birkaç odaya ayrılmıştı. Karşıdaki dik merdivenden başka yere çıkmayan sonradan yapılmış küçük antrenin yarı gölgeli hali onu huzursuz etti. Binanın geçirdiği değişimden artakalan yegâne parça gri zemin taşları gibiydi. En kötüsü de sessizlikti. Aşırı sessizlik. İnsanların çalıştığı bir yere benzemiyordu. Onları buyur eden ya da kim olduklarını soran kimsenin olmadığı kapı girişi ile merdiven arasında kızlarıyla köşeye sıkışmış gibi görünüyordu.

Kızlarına birer basamak çıkartıp önlerinde diz çöktü. Derin bir nefes aldı. Başını kaldırıp onlara baktı. İkisi de gülümsüyordu. Hemen bakışlarını kaçırdı. Zavallılar, diye düşündü. Eşinin dediği gibi, kızlarıyla karşı karşıya kalınca gözlerine bakamadığı için hep bir komiklik yapma gereği duyuyordu. Onlarla baş başa geçirmek zorunda kaldığı bu

son zamanlar ona ağır gelmişti. Hep etraftalardı, evin içinde geziniyor, babalarını bekliyor, bir şeyler istiyor ve ondan medet umuyorlardı. Hiçbir şey onlara düş kırıklığı yaşatmıyor gibiydi ama adam kızlarının gözlerine bakmayı başaramadığı için hep odasına kaçıyor. Aslında kim olduklarını bile bilmiyordu: Hangisi okulda daha başarılıydı? Hangisi salata sevmiyordu? Hangisi banyo yapmaktan nefret ediyor, hangisi karanlıktan korkuyordu?

Yattıkları zaman eşi kızlarından çok söz ederdi ama o hiçbirini aklında tutamıyordu. Genç yaşta baba olmuştu. Çok genç yaşta. İstemedi, hazırlıksızca. O da akışına bıraktı. Yapılması gerekeni yaptı; durumla yüzleşti ve bir süreligine kendini boş verdi. Kendi plan ve projelerini ısırdığı bir elmayı bırakır gibi bir kenara bıraktı. Çalıştı. Tüm gençlik enerjisini sorgusuz sualsiz çalışmaya verdi. Hayallerine daha fazla zaman ayırabilseydi sahip olacağı hayat ve benliği arasında keşfedilmemiş koca bir bilinmeyen vardı. Dünyayı fethetmiş olacaktı belki de, bunu asla bilemeyecekti.

Başlangıçta en önemlisi ekonomik olarak ayakta durmaktı, evet. Ama bir yandan da kızlarının büyüdüğü süre boyunca aslında onlardan kaçtığını biliyordu. Tüm gücünü pazartesiden cumartesiye onu tüketen işine vermişti. Şimdi de maddi olarak hiçbir katkısı olmadığı için kendisini işe yaramaz ve dışlanmış hissediyordu. Karısı çocuklar konusunda daha iyiydi ve gönülsüzlüğünü yüzüne vurmakta haklıydı. Her şeyi tek başına yapmaktan yorulmuş olmalıydı. Adamın yaptığı tek şey kızlarıyla şakalaşıp gülmektir. Onlarla birlikteyken tek yaptığı oyun arkadaşlarıymış gibi *rol yapmaktı* – ara sıra parkta karşılaştıkları ve harika zaman geçirdikleri ama ertesi gün görüp görmeyeceklerini bilmedikleri bir oyun arkadaşı.

“Nasıl görünüyorum? Çok mu resmiyim?” diye sordu kızlarına kravatını düzeltirken. Beyaz gömlekle mavi takım elbisesini giymiş, iş görüşmeleri için kullandığı kahverengi kravatını takmıştı. Boğulduğunu hissediyordu, üzerindeki kızı yırtıp atmak geliyordu içinden. Ne zaman iş görüşmesine gidecek olsa içi kaçma isteğiyle doluyordu.

Simona babasının kaşlarını başparmağıyla düzeltti, dağıldığında annesi de böyle yapıyordu.

“Harikasın,” dedi Simona tatlı bir sesle. Yüzü kızardı.

“Tatlım benim,” diye karşılık verdi babası, eliyle saçlarını karıştırdı.

Ayağa kalktı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Basamakların sonunda onları bir kapı daha bekliyordu.

“Ben nasılım?” diye sordu Pía.

“Sen önemli değilsin, önemli olan babamın nasıl görüldüğü,” diye çıkıştı ablası.

Karşılarına çıkan ikinci zili de çaldılar. Birkaç saniye sonra bir adam müthiş bir hevesle ve içtenlikle onları içeri buyur etti. Simona ona ilgiyle baktı. Adam babası gibi hoş biriydi. Fakat onun yakışıklılığı farklıydı. Koyu renkli uzun saçları, ince bir sakalı ve kulağında halka küpesi vardı.

“Oyuncu seçmeleri için mi?” diye sordu adam. Babasından kararsız bir evet yanıtı geldi.

“Buyrun, buyrun,” diyerek onları çalışma masasının olduğu tarafa yönlendirdi.

Buldukları yer Simona'nın dikkatini çekmişti. Başka ofislere açılan kapılar veya sekreterler yoktu. Eski bir evin herhangi bir odası gibiydi. Geniş, yüksek tavanlı. Çalışma masasının arkasında asılı duran beyaz bir kumaş, tripodlar, fotoğraf makineleri ve flaş lambaları vardı. Daha önce gittikleri ofislere hiç benzemiyordu – bu iyiye işaret olmalıydı.

Adam beyaz deriden, kolçaklı yönetici sandalyesine oturdu, babayla kızları ise modern görünümlü ve rahatsız plastik sandalyelere. Adam dua edecek gibi ellerini kavuşturup konuşmaya başladı.

“Pekālā, size işlerin nasıl yrdgn anlatayım...” Ajansından, yaptığı işlerden ve tanınırlığından söz etti. Başka reklam ajanslarıyla ortak çalıştıklarını, önemli markalara işler yaptıklarını, Şimdi de özel bir kampanya için özel birilerini aradıklarını ama yeni yüzlere her zaman ihtiyaç olduğunu anlattı. Tatlı dille ve doğallıkla, durmak bilmeden o kadar çok Şey anlattı ki Alejandro bir kısmını anlamadı. Yine de başını onaylarcasına sallıyor, anlıyor gibi görünüyordu.

Adam bir an durup gülümsedi.

“Şimdi,” dedi, ses tonundaki hevesin yerini ciddiyet almıştı, “fotoğraflara ihtiyacımız var, marka sahiplerine göstereceğiz. Neticede son kararı verecek olan onlar.” Bu sırada omuzlarını kaldırmış, kendisinin suçu olmadığını, elinden bir Şey gelmediğini anlatmak istercesini avuçlarını açıp havaya kaldırmıştı. “Bu fotoğraflarla portföy dediğimiz Şeyi oluşturuyoruz,” diyerek konuşmayı sürdürdü. “Bu işi yapan herkesin bir portföyü olmalı. Portfynz yoksa biz de oluşturabiliriz. Tabii fotoğraf çekiminin bir creti oluyor. On beş bin peso. Başka bir stüdyoda da ektirebilirsiniz.” Durdu ve avuç ilerini yukarı kaldırdı. “Tabii fotoğraflarını çektiğimiz kişilerle çoğunlukla çalıştığımız düşünülürse sunduğumuz fiyatlar oldukça uygun.” Gülümseyerek bir yanıt bekledi.

“Ne diyorsunuz?” dedi karşılık alamayınca.

Babası, “İyi, iyi, çok iyi. Sorun yok, o halde yapalım Şu portföyü... Daha önce böyle bir Şey yapmadığımdan biraz

gerginim aslında...” diye yanıt verdiği sırada kapı çaldı. Ofise girdiklerinden beri duydukları ilk sestir bu.

“Bir saniye izin verir misiniz,” dedi adam gülümseyerek. Yerinden kalktı, kapıya gidip hafifçe araladı, bir kadın sesi duyuldu – kızlarla babaları kimin geldiğine dönüp bakmadı. Kadın mırıldanarak bir şeyler söyledi, adam da mırıldanarak yanıt verdi. Kapı kapandı.

“Tabii, tabii,” dedi çalışma masasına dönerken. “Bu ilk olacak. Belli oluyor. Ama endişelenecek bir şey yok, kızlarınız çok güzel. Marka sahipleri onlara bayılacak. Yüzlerinde... yüzlerinde bize gereken ifade var.”

“Kızlarım mı?” dedi baba.

“Tabii. Bunu ilk kez duymuyorsunuz herhalde.”

Simona başını babasına doğru çevirip dilini ısırды. Babası sandalyeye birkaç santimetre gömülmüş, yüzü kızarmış, ağzı açık kalmıştı. Odaklanmaya çalışıyor gibi gözlerini kısmıştı. Kendisi gibi babası da acı bir şaşkınlık içindeydi. Kalbinin sıkıştığını, buldukları koca odanın gitgide daraldığını hissediyordu. *Indiana Jones*'ta kahramanların hap-solduğu, çivili duvarların birbirine yaklaştığı işkence odaları gibiydi.

“Çok güzeller. Harikalar. Şu küçüğün gülümsemesine bakın,” dedi adam, aldığı iltifatlara karşılık arsızca gülümseyen Pia'ya bakarak. “Gülüştünü annesinden aldı herhalde.”

“Benim kızlarım,” diye yineledi baba kendi kendine, neredeyse fısıldayarak.

“Evet, sizin kızlarınız,” dedi adam kafa karışıklığıyla. Belki de anneden bahsederek olmadık bir laf etmişti. “Her neyse, genler kimin olursa olsun çok güzeller,” diyerek toparlamaya çalıştı.

“Evet, benim kızlarım,” dedi babası tekrar. Şaşkınlığını

gizlemeye çalıştı. “Çok tatlılar,” diye ekledi sevecen ama pek de gururlu çıkmayan bir sesle.

“O halde... kiminle başlayalım? Küçüküğün yüzüne bakılırsa kendisi ilk olmak istiyor.”

“Tamam, nasıl isterseniz. Küçükle... fakat... şey...” Sustu ve kendini gülümsemeye zorladı. “Yanımda yeterince nakit yok, gidip para çekmem gerek. Bankamatige gideyim, sonra fotoğraf çekimi için geri geliriz.”

“İstersen onları burada bırakabilirsin. Biz fotoğrafları çekene kadar bankamatige gidip gelirsin.”

“Yok, onları yalnız bırakamam. Yani... anneleri... beni öldürür,” diye bahane sundu aptal bir gülüşle. “Beraber gidip döneriz.”

Adam iç çekti, dudaklarını büktü.

“Anlıyorum,” dedi keyifsizce. Yine birileri ona zaman kaybettirmişti. Ayağa kalkınca Simona ve babası da kalktı. Pıa bir süre daha elbisesinin kenarını çekiştirip gülümseyerek oturmayı sürdürdü. Adam hızlı adımlarla kapıya giderek onlara çıkışı gösterdi. Hemen köşedeki benzin istasyonunda bankamatik olduğunu söylemedi bile. Geri gelmeyeceklerini biliyordu.

Kapı kapandı, üçü sessizce merdivenlerden inmeye koyuldu. Simona dudaklarını ısıırıyordu. Midesi düğümlenmiş, eli ayağı kesilmişti, her an yere yığılacak gibiydi. Dayanabileceği bir şey bulamadı, tırabzan yoktu, babası da duvar dibinden yürüyordu. Duvara yapışmıştı. O da her an yere düşecek gibi görünüyordu. Fakat adımları sarsak değildi. Kararlılardı, en azından üstlerinde kararlılıkla ilişkilendirilebilecek bir ağırlık ve güç vardı. Babası gözlerini dikmiş yere bakıyordu, yumruklarını sıkımişti ve dili dudaklarının arasında dolaşıyordu. Babasının ağzının bir kenarından

diğerine gezinen sicim gibi tükürüğünü görebiliyordu. Simona bir şeyler söylemek istedi ama cesaret edemedi. Ne kadar sinirlendiğini hissedebiliyordu, çünkü babası artık gergin ya da heyecanlı değildi, içinde başka şeyler vardı. İyi olmayan şeyler. Simona için en azından. Hiddetliydi. Kalp atışlarını neredeyse dışarıdan duyabiliyordu. Gözü istemsizce babasının deri kemerine takıldı. Korkudan ziyade üzüntüyü hissettiği, babası tükenmiş ve yaşlanmış gibi görünüyordu. Elini tutmaya çalıştı ama babası her basamağı giderek daha süratli iniyordu, yetişmek imkânsızdı. Ne kızına dönüp bakacak ne de ona elini verecek haldeydi. Simona ise buna dayanamıyordu, merdivenlerin sonu gelmek bilmedi.

Alejandro son basamaktan inip binanın kapısını sertçe itti. Simona babasının kapıyı çarparak odasına kapandığı anları hatırladı. Peşinden koşarak merdivenleri indi. Ona yetişmek istiyordu. Bir kez daha *dışarıda* kalamazdı.

Sokağa çıkınca güneş ışığı gözlerini kamaştırdı. Simona aydınlığın içinde babasının karaltısını zar zor seçti.

“Şimdi anneminki gibi bir kartın olacak mı?” diye sordu Pía sonunda kapıdan çıkabildiğinde. Babası ona bakmadı bile, ceplerinde bir şey arıyordu.

“Baba!” diye bağırdı Pía. Tıpkı heyecanlandığında pencereye çıkıp “Yılbaşı!”, “Yaş günü!” diye bağırdığı gibi. O da bir şeyler olduğunu hissetmişti ve bunun bir an önce bitmesini istiyordu.

Babası başını iki elinin arasına alarak, “Ne aptalım!” diye patladı. “Rezalet!” diyerek bağıyor, öfkesini kusuyordu. Bir kez daha “Rezalet!” dedi ve yüzünü Simona’ya çevirdi. Doğrudan gözlerinin içine baktı. Kendi gözlerine benziyordu. Kızıla çalan bir kahverengi. Simona babasına bakmaya

devam etti ve sonunda onun kendini ne kadar değersiz hissettiğini g6rd6. “Ne aptallık! Ne salaklık! Ne rezalet!”

Babası arkasını d6n6p s6ylenerek y6r6meyi s6rd6rd6.

G6zleri dolan Simona 6ylece kalakaldı. B6t6n bedeni titriyordu, d6nyanın 6zerine yıkıldığını, bu y6k6 tek başına kaldıramayacağını hissediyordu. Yalnızdı 66nk6. Yanılmıştı. Korkun6 bir hata yapmıştı. Babasını yerin dibine sokmuştu, babası onu hi6bir zaman affetmeyecekti. Hi6bir zaman affetmeyecekti. Bir daha asla birlikte şarkı s6ylemeyeceklerdi, onu bir daha gıdıklamayacaktı. Her şeyi mahvettim, dedi kendi kendine, d6nyası tepetaklak olmuştu. Tam o sırada karşısında k666k kardeşinin yuvarlak y6z6 belirdi. şaşkın ve korku dolu g6zlerini kocaman a6mıştı. Simona ona baktı. Kardeşine daha 6nce hi6 bakmadığı gibi baktı ve ona acıdı. Kendisine acıdığından daha fazla acıdı. 66nk6 kendisi ne olduğunu biliyordu ama kardeşi olan bitenden hi6bir şey anlamıyordu. Akşam patates kızartması yenmeyecekti, o kadar. Simona kardeşinin elini sıkıca tuttu; el ele tutuşmuş iki kardeş babalarının hızlı adımlarının peşi sıra eve doğru y6r6yor, Bellavista arkalarında giderek kayboluyordu.